

Naar den ærede Ordfører saa jævnlig kommer tilbage til, at Udvalget har gjort en heel Deel for de lavere lønede Classer, skal jeg meget gjerne indrømme, at den Fordeling, det ærede Udvalg har foreslaaet, er heldigere end den, Regjeringen har foreslaaet, og derfor er jeg ogsaa udenvidere gaaet ind derpaa. Dette er netop eet af de Punkter, hvori jeg erkender, at der har hersket en ønskelig Samvirken mellem Udvalget og Finanzministeren; men paa den anden Side kan jeg ikke undlade at udtale, at man maaskee dog har taget ligesaa Meget fra de Vedkommende, ved at nægte dem den Pensionsret, som de hidtil have havt. Det er en meget væsentlig og betydelig Deel af Embedsmændenes Indtægter, at de ikke ere nødsagede til selv at anvende en betydeligt Deel af deres Gage for at skaffe sig den Alverdensforsørgelse, som de nu have igjennem deres Pension, og ærede Medlemmer maae virkelig ikke glemme, at medens der efter den tidligere Tilstand var forbeholdt omtrent Halvdelen af disse Bestillingsmænd Pensionsret efter 10 Aars Forløb, indskrænker Udvalget denne Ret til en Trediedeel af dem; med de Tal, hvorom her er Spørgsmaal, vil det omtrent være 90, som man derved berøver den Udgang til Pension, de tidligere have havt. Sa, da jeg seer, at den ærede Ordfører skriver dette Tal op, maa jeg dog bemærke, at jeg ikke indestaar derfor; jeg nævnedes dette Tal, fordi jeg troede i en Fart at kunne regne det ud, men ialfald vil en Mængde af dem blive berørt derved. — Naar den ærede Ordfører dernæst har meent, at jeg burde have stillet Uendringforslag, maa jeg dertil svare: Nei, min Stilling er svag nok overfor dette Thing med Hensyn til Lønningslovene til, at jeg, forinden de ere gaaede igjennem 2den Behandling, skulde give dem den Anerkjendelse, som jeg vilde give dem ved at stille Uendringforslag til dem. Det kunde ikke let falde mig ind og navnlig ikke efter det Udfald, det er kommet ud af Conferencen med det ærede Udvalg. — Den ærede Ordfører har lagt mig en Uttring i Munden, hvis Rigtighed jeg ikke kan erkende; der var i det Hele taget lidt Spøgende i hans Foredrag, og saaledes tillagde han mig da, at jeg skulde have sagt, at det var „underligt“, at

Soldassistenten, efterat de have tjent i 4de Klasse, kunde rykke op i 3die Klasse og tage deres Pensionsret med, medens der var Andre, som ikke havde Pensionsret. Nei, det har ikke undret mig, at Mænd kunne ønske at komme op paa 800 Rd, naar de have 600 Rd., og kunne ønske at tage den Pensionsret med sig, som de har erhvervet i 4de Klasse; jeg er for gammel til at forundre mig derved; men hvad der undrer mig, er, at man tillægger det ene Embede i samme Lønningsklasse Pension, men ikke det andet, og at man gaaer saa vidt, som man gaaer overfor Soldassistenterne, idet man lader dem tage deres Pensionsret med sig. Jeg antager nemlig, at jeg ikke har misforstaaet det ærede Udvalg, naar jeg fortolker denne Bestemmelse saaledes, at Størrelsen af deres Pension beregnes fra den Tid, da de opnaae kongelig Ansættelse. Det kan vel let hænde, at en saadan Mand kan opnaae fuld saa god en Pensionsret, som han vilde have opnaaet, naar han var bleven ansat umiddelbart i Embedet; men dette forandrer ikke, at man i den samme Lønningsklasse og med Hensyn til Embeder, som ere classificerede aldeles eens, nægter en Mand Pensionsret, fordi han er kommen fra Administrationen, fra Contoirerne, medens man giver den til dem, der have været Soldassistenten. — Naar den ærede Ordfører har søgt en Slags Undskyldning for det besynderlige Forslag under Nr. 29, maa han tilgive mig, at jeg heller ikke kan lade denne gaae; det er ikke ved Regjeringens Feil, at dette Forslag er kommet frem, men det er derimod ved den ærede Ordførers Feil, som ikke har læst Motiverne til Loven. Der staaer udtrykkelig, hvorfor Regjeringen har stillet disse Forslag, saaledes som de ere stillede, idet man nemlig er bleven nødt til at forandre Soldforholdene ved Varde og Esbjerg fra, hvad de nu ere. Det staaer i et ikke ganske lille Stykke aldeles tydeligt udtrykt i Motiverne, at man har fundet det hensigtsmæssigt at ansætte 2 Soldforvaltere, den ene i Esbjerg og den anden i Varde; men, da man ikke har Kundskab om, hvorledes Forholdene ville udvikle sig ved Esbjerg Havn, forbeholder man sig at kunne ansætte dem med den højeste Gage der, hvor Forretningerne